

Arrest

**nr. 351 705 van 19 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 april 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 juli 2023 België binnen en verzoekt op 21 augustus 2023 om internationale bescherming. Op 28 november 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 308 354 van 14 juni 2024 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 7 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 14 augustus 2024 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 november 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 14 februari 2025 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 april 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen. Op dezelfde dag doet verzoeker afstand van zijn asielaanvraag. Op 25 april 2025 neemt de adviseur van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek.

1.5. Op 22 april 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.6. Op 22 april 2025 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 23 april 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer

(…)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.04.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.08.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(…)”

1.7. Op 3 mei 2025 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Georgië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Nadat hij artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet en de motieven van de bestreden beslissing citeert, betoogt verzoeker als volgt:

“II.1.2. In deze zaak lijkt er met meerdere specifieke omstandigheden geen rekening gehouden te zijn:

- Op het moment dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten ontving waarop deze beslissing gebaseerd is, had zij nog een openstaande asielprocedure met schorsende werking. Het verblijfsrecht, zoals vermeld op haar bijlage 26quinquies (stuk 3), was dus nog steeds van toepassing:

(...)

Noch het bevel dd. 22 april 2025, noch het bevel dd. 7 augustus 2024 waren dus uitvoerbaar. Sterker zelfs, het bevel dd. 22 april 2025 had eigenlijk nooit mogen worden genomen. Aangezien de verzoekende partij echter beslist heeft dit vrijwillig uit te voeren (zie verklaring dd. 8 april, stuk 5), maakt dat echter niet het voorwerp uit van een apart verzoekschrift.

- Reeds op 8 april 2025 had de verzoekende partij zoals voormeld te kennen gegeven te willen vertrekken naar Georgië (stuk 5):

(...)

De enige reden waarom zij op 22 april 2025 nog in het gesloten centrum zat, was omdat de verwerende partij nog geen gehoor had gegeven aan haar verklaring en de verzoekende partij ook niet de kans wou geven om op eigen houtje naar de luchthaven te gaan en op de eerstvolgende beschikbare vlucht te stappen.

Het is dan ook een raadsel waarom de verwerende partij op 22 april 2025 plots meent een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen nemen (cf. nog openstaande schorsende asielaanvraag) met inreisverbod (verzoekende partij had ondanks deze schorsende beroepsprocedure aangegeven toch te willen en zullen vertrekken).”

Vervolgens betoogt verzoeker dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en geeft hij een theoretische uiteenzetting over de omvang van de motiveringsplicht. Hij vervolgt:

“Wanneer verwerende partij beslist om een dergelijk zware maatregel te nemen in hoofde van verzoekende partij – zijnde een inreisverbod van 2 jaar – dient zij uitvoerig en op zinnige wijze te motiveren waarom dit dienstig is en een grondig onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden eigen aan “het geval”. In casu is dat absoluut niet het geval.

Noch de openstaande schorsende asielprocedure, noch de uitdrukkelijke verklaring van de verzoekende partij dd. 8 april 2025 mee te zullen werken aan haar verwijdering werden hier mee afgewogen.

In die zin werd dan ook de materiële motiveringsverplichting geschonden en onvoldoende correct gemotiveerd over de specifieke omstandigheden van dit dossier.

II.1.4. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, tweede lid VW, artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting schendt.”

2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In zoverre verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Te dezen meent verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheid dat hij op het moment dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten ontving waarop de bestreden beslissing gebaseerd is *“nog een openstaande asielprocedure met schorsende werking (had)”*, zodat noch de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 april 2025, noch de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 7 augustus 2024 uitvoerbaar waren.

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat hij inzake het door verzoeker op 21 augustus 2023 ingediende verzoek om internationale bescherming bij arrest met nr. 308 354 van 14 juni 2024 reeds had besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en dat verzoeker pas op 14 augustus 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij beweert dat hij op 7 augustus 2024 *“nog een openstaande asielprocedure met schorsende werking (had)”* en dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 7 augustus 2024 niet uitvoerbaar was. Hij toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.08.2024”*, dat *“(d)eze vorige beslissing tot verwijdering (...) niet (werd) uitgevoerd”* en dat het *“weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing”*.

Tevens stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 april 2025 afstand heeft gedaan van zijn op 14 februari 2025 ingediende derde verzoek om internationale bescherming, zodat verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij poneert dat hij op 22 april 2025 *“nog een openstaande asielprocedure met schorsende werking (had)”* en dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 april 2025 niet uitvoerbaar was en zelfs nooit had mogen worden genomen. De omstandigheid dat in de bijlage 26quinquies van 14 februari 2025 wordt vermeld dat dit attest het verblijf van verzoeker dekt tot 14 augustus 2025 doet hieraan geen afbreuk nu dit verblijfsrecht louter gekoppeld was aan het door verzoeker ingediende derde verzoek om internationale bescherming en door de afstand van dit verzoek geen gelding meer had. Hoe dan ook heeft verzoeker tegen de voornoemde beslissing van 22 april 2025 geen rechtsmiddel aangewend en is deze beslissing bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Daarnaast meent verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheid dat hij reeds op 8 april 2025 te kennen had gegeven dat hij wou vertrekken naar Georgië. Dit doet evenwel niet de minste afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.08.2024”*. Aldus toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op onwettige wijze toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Een schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN